

forsikret af sin Arbejdsgiver. Til Fordel for at imødekomme dette Andragende kunde tale, at der i og for sig bør indrømmes *enhver*, der kommer til Skade under Udførelse af Arbejde for en anden, Ret til at faa Erstatning, uden at det kan have Betydning, hvilken Løn han har udført Arbejdet for, og endvidere, at enhver Løngrænse har Vilkaarlighedens Præg og kan medføre Uvished hos Funktionærerne om, hvorvidt de er forsikrede eller ej. I Finland er man da ogsaa gaaet med til at medtage samtlige beskæftigede uden Hensyn til Lønnens Størrelse. Ministeriet har imidlertid, bortset fra Søfarten, hvor hele det sejlende Personale uanset Løn og Stilling er underkastet en stor og ensartet Risiko, ikke ment at turde foreslaa helt at ophæve Løngrænserne. Man foreslaar derfor at bibeholde Løngrænserne for Industriens og Landbrugets Vedkommende og ligesom efter svensk Lov af 19. Juni 1916 at fastsætte Grænsen til 9000 Kr. ens for alle uden Hensyn til Stilling. For Søfartens Vedkommende stiller Forholdet sig — som berørt — anderledes, og for dette Erhvervs Vedkommende ligger Lønforholdene saaledes, at Forsikringspligten med Lovens nuværende Løngrænse indskrænker sig til væsentligst at omfatte Letmatroser, Ungmænd, Ungkokke, Koksmather og Kullemper, medens den øvrige Besætning falder udenfor. Ihvorvel de fleste Rederier frivilligt tegner Forsikring ogsaa for Personer, der falder udenfor den tvungne Forsikring, er en Ordning, der forudsætter, at Arbejdsgiverne frivilligt træder til, naar Betingelserne for Tvangsforsikring ikke er til Stede, lidet rationel. En Forhøjelse af Indtægtsgrænsen til 9 000 Kr. — som for Industriens og Landbrugets Vedkommende — vil imidlertid, i alt Fald under de nuværende Forhold, ikke være tilstrækkelig, idet der derved vil udelukkes Personer, der i social Henseende er ligestillede med Funktionærer, der tages med under Forsikringspligten i Industrien og Landbruget. Da Risikoen — i alt Fald for Død ved Forlis — skønnes at være ens for hele Skibets Besætning, uanset den enkeltes Løn og Stilling om Bord, og da Udgiften ved, at nogle faa yderligere inddrages under Forsikringen, er forholdsvis ringe, har man ment for dette Erhvervs Vedkommende at burde foreslaa, at Løngrænsen fuldstændigt bortfalder.

Endelig foreslaar man, at de i Ulykkesforsikringslovens § 74 fastsatte Indtægtsgrænser for Statstilskud til Forsikringerne sættes op fra 1 200 Kr. (Landet), 1 500 Kr. (Købstæderne) og 1 800 Kr. (København-

Frederiksberg) til henholdsvis 1 800 Kr., 2 100 Kr. og 2 400 Kr.

Med Hensyn til de foreslaaede Ændringer i Ulykkesforsikringslovens Bestemmelser om Fiskeri og den mindre Skibsfart skal følgende bemærkes:

Udøverne af disse Erhverv havde, før Ulykkesforsikringsloven af 6. Juli 1916 traadte i Kraft, ved Lovene af 3. April 1900 og 30. Marts 1906 Adgang til gennem Erlæggelse af et for alle ens, fast Beløb (5 Kr. aarlig) at faa udbetalt Erstatning i Ulykkestilfælde af »Ulykkesforsikringsforeningen for danske Fiskere«.

Forholdet var derefter det, at Udøverne af de paagældende Erhverv ikke var forsikrede, medmindre de benyttede sig af den Adgang til at tegne *frivillig* Forsikring, som de nævnte Love af 1900 og 1906 aabnede. Grunden hertil maatte søges i de særlige Forhold, hvorunder de nævnte Erhverv udøves, idet Grænsen mellem Arbejdere og Arbejdsgivere var meget usikker og flydende.

Til Trods for, at de Vilkaar, paa hvilke de paagældende kunde forsikre sig gennem nævnte Forening, maatte siges at være meget gunstige, var Tilslutningen fra den mindre Skibsfarts Udøvere ganske ringe, og heller ikke Fiskeriets Udøvere forsikrede sig i et saadant Omfang, som Fiskernes store Ulykkesrisiko og daværende gennemgaaende daarlige økonomiske Kaar gjorde det ønskeligt. En gennemgribende Ændring heri kunde ikke gennemføres, medmindre man indførte en Tvangsforsikring.

En saadan gennemførtes da ved Loven af 6. Juli 1916 med Hensyn til Skibe, Fartøjer o. l., der er maalt til 4 Reg. Tons Brutto eller derover. Naar Loven fastsatte denne Grænse for Forsikringspligten, var det, dels fordi man nærrede Betænkelighed ved at knytte Forsikringspligten til Benyttelsen af mindre Baade, dels fordi der ved Toldstederne føres Register over Baade og Fartøjer over den nævnte Grænse. For alle, der ikke er Tvangsforsikringen undergivne, og som beskæftiger sig — selvstændigt udøvende eller som arbejdende for andre — med de nævnte Erhverv, er Forholdet efter Loven af 6. Juli 1916 det samme som efter de tidligere Love. De paagældende maa frivilligt forsikre sig selv.

Denne Ordning har forskellige uheldige Sider, saavel af principiel som af praktisk Natur.

Det er saaledes i Strid med det Grundprincip i Loven af 6. Juli 1916, at enhver, der arbejder for andre, skal holdes forsikret af sin Arbejdsgiver, at dette ikke gælder